

Új spicy romantasy
a From Blood and Ash – Vérből és hamuból írójától!

FALL OF RUIN AND WRATH

harag és rombolás

fine selection

JENNIFER L. ARMENTROUT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

JENNIFER L. ARMENTROUT

FALL
OF
RUIN
AND
WRATH

harag és rombolás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Neked, az olvasónak

A nevek kiejtése

Divinus: Divínusz

Euros: Jurósz

Primvera: Primvéra

Vytrus: Vítrusz

ELŐSZÓ

BALJÓS CSEND ERESZKEDETT AZ ÁRVAHÁZI SZOBÁRA. Még a tábori ágyakban alvók halk horkolása és reszketeg szuszogása is elnémult. Sajgó ujjaimmal belemarkoltam a szúrós, kopott takaróba, és vágyakozva gondoltam vissza az irgalmas rendház meleg ágyaira. Sosem aludtam jól a padlón, ahol egész éjjel egerek és patkányok szaladgálnak.

De azon az éjszakán egyetlen farkincát sem lehetett látni, és az apró karmok kaparászását sem hallottam a köveken. Akár örülhettem is volna ennek, mégis inkább nyugtalanított. Volt valami a belélegzett levegőben, a padlóban, amin feküdtem.

Libabőrösen riadtam fel, és rossz érzés kavargott a hasamban. A prioritásra megtanított arra, hogy mindig bízzak a második látásomban, a megérzésemben és az ösztöneimben. Mindig azt hajtogatta, hogy ezek ajándékok, amiket az istenektől kaptam, mert a csillagokból születtem.

Nem volt teljesen világos, mit értett a csillagos rész alatt, de abban a pillanatban a megérzésem azt súgta, hogy valami nagyon nincs rendben.

A petróleumlámpákkal megvilágított, nyirkos kőfalakra szegeztem a tekintetemet, és azon gondolkodtam, vajon mitől van olyan érzés a gyomromban, mintha romlott húst ettem volna. Az ajtónál megrebbent az egyik láng, majd kialudt. Az ablak melletti lámpás sercegni kezdett, és kihunytt, majd még egy követte. A szoba túloldalán az utolsó lámpás is el-sötétült.

A fény nem emberi kéztől aludt el. Láttam volna, ha bárki meg merte volna kockáztatni, hogy a lámpásokkal babráljon, és feldühítse a Gazdát.

A kandallóra siklott a tekintetem. A szén még mindig égett. A tűz nem tudta rendesen bemelegíteni a szobát, de nem erre figyeltem fel. A lángok... a lángoknak nem volt hangjuk. Sem egy pattogás, sem egy szisszenés.

Rémület borzolta fel a tarkómon az apró pihéket, póklábakon szaladt végig a gerincemen.

A mellettem fekvő takarókupac megmoccan, és arrébb gördült. Göndör, kócos barna tincsek bukkantak elő alóla, ahogy Grady kikukucsált a takaró szélén.

– Micsinász, Lis? – motyogta.

A hangja félúton magasba csúszott. Egyre többször fordult ez elő, körülbelül azóta, hogy hirtelen nőni kezdett, mint a dudva az árvaház mögötti udvaron.

– Lis? – Grady kicsit felemelkedett, de a takarót az álláig húzta. A kandalló tüze egyre gyengébben pislákol. – A Gazda megint bántott?

Gyorsan megráztam a fejem. Nem láttam aznap a Gazdát, de a karon még mindig látszott a korábbi estéknek és a Gazda gonosz, csipkedő ujjainak a nyoma.

Grady kidörgölte az álmodt az álmodt a szeméből, és összevonta a szemöldökét.

– Rosszat álmodtál?

– Nem – suttogtam. – Van valami a levegőben.

– A levegőben...?

– Szelleme? – kérdeztem rekedten.

Felhorkantott.

– Szelleme nem léteznek.

– Honnan tudod? – néztem rá hunyorogva.

– Onnan, hogy... – Grady elharapta a választ. Hátranézett a válla fölött. A kandallóban kialudt a tűz, így a szobát már csak a sápadt holdfény világította meg. Grady lassan körbenézett, és észrevette a kihunyt lámpásokat. Tágra nyílt szemmel fordult felém. – Itt vannak.

A rettenet jeges hulláma futott át a testemen. Beleremegtem. Ez csak egy dolgot jelenthetett.

A nemesvérűek.

Az istenek leszármazottai úgy néznek ki, mint mi – legalábbis a legtöbbjük. De azok, akik Caelum királyságán uralkodtak, egyáltalán nem hasonlítottak ránk, pórvérűekre. Nem is voltak halandók.

És semmi okuk nem volt arra, hogy itt legyenek.

Nem a Lakoma időszaka volt ez, amikor a nemesvérűek közvetlenebbül találkoznak a pórverűekkel. Ráadásul ez itt a Bástya. Nem a szép környék, ahol bármi vagy bárki értékes lett volna. Amit itt találhattak, abból nem volt mit kiszípolozni.

– Miért vannak itt? – kérdeztem halkan.

Grady megszorította a karomat. Még a ruhámon keresztül is éreztem, milyen hidegek az ujjai.

– Nem tudom, Lis.

– Szerinted... bántani fognak minket?

– Nincs rá okuk. Semmi rosszat nem tettünk. – Lehúzott maga mellé, így mindkettőnk feje ugyanazon a lapos párnán pihent. – Csak csukd be a szemed, és csinálj úgy, mintha aludnál. Békén fognak hagyni minket.

Azt tettem, amit Grady mondott, pontosan úgy, mint mindig azóta, hogy már nem hesseget el maga mellől. De képtelen voltam csendben maradni. A félelem egyre jobban fojtogatott, és a legrosszabbtól tartottam.

– Mi van, ha... mi van akkor, ha értem jöttek?

Grady magához húzott.

– Ugyan miért jönnének érted?

Megremegett az ajkam.

– Mert más vagyok, mint te.

– Felesleges emiatt aggódnod – biztosított olyan halkán, hogy mások ne hallhassanak minket. – Nem is törődnek majd azzal.

De hogyan lehetett ebben ennyire biztos? Mások nagyon is törődtek velem. Néha nyugtalanítottam őket, mert nem bírtam megállni, hogy ne mondjam ki, amit a fejemben láttam – egy eseményt, ami még nem következett be, vagy egy döntést, amit még meg sem hoztak. Grady már megszokta. A Gazda? A többiek? Rájuk ez nem volt igaz. Ők úgy néztek rám, mintha valami bajom lenne. A Gazda gyakran úgy bámult, mintha... mintha félne tőlem. Ahhoz persze nem félt eléggé, hogy ne kínozzon. Csak éppen annyira, hogy mindig kínozzon.

– Talán a nemesvérűek megérik majd, hogy valami nem stimmel velem – folytattam. – És talán nem tetszik majd nekik, vagy azt hiszik, hogy...

– Semmit nem fognak megérezni. Ígérem – fojtotta belém a szót Grady, azzal magunkra húzta a takarót, mintha elrejtethetett volna minket.

De ennyi nem védhetett meg a nemesvéréktől. Bármit megtehettek bárkivel, amit csak akartak. És ha feldühítették őket, akár egész városokat is képesek voltak romba dönteni.

– Pszt – szólott rám Grady. – Ne sírj! Csak csukd be a szemed. Minden rendben lesz.

A szoba ajtaja nyikorogva kinyílt. Grady annyira megszorította a karomat, hogy éreztem az ujjperceinek csontjait. A levegő hirtelen elfogyott körülöttünk, a falak pedig úgy nyögtek, mintha a kövek sem lettek volna képesek elviselni maguk között azt, ami bent termett. Reszketni kezdtem. Olyan rosszul éreztem magam, mint amikor legutóbb a priorissza megfogta a kezem. Pedig gyakran tette meg. Sosem aggódott, hogy megláthatok vagy megtudhatok valamit az érintésétől, de az a nap más volt. Akkor megláttam, hogy közeledik felé a halál.

Alig vettem levegőt, de az illat így is bekúszott a takarónk alá, és kiszorította az áporodott sör és az összezsúfolódott testek szagát. Ez a mentás illat a priorissza cukorkáira emlékeztetett, amiket mindig a ruhája zsebében tartott. *Meg ne mocsanj! Meg ne pissenj!* – kántáltam magamban. *Meg ne mocsanj! Meg ne pissenj!*

– Hányan vannak? – kérdezte halkán egy férfihang.

– Minden este vá-változik a létszám, Lord Samriel. – A Gazda hangja megremegett. Soha nem hallottam még félelmet a hangjában. Általában az ő hangja volt az, ami félelmet keltett bennünk, de most egy nemesvérű járt közöttünk. Az egyik leghatalmasabb, akitől még a legaljasabbak is rettegtek. – Nagyjából harmincan szoktak lenni, de nem tudom, hogy bármelyik képes lenne-e arra, amit keresnek.

– Azt majd mi meglátjuk – felelte Lord Samriel. – Mindenkit nézzetek át!

A nemesvérű lovasok, a rék léptei együtt dobogtak a szívemmel. A szoba levegője hirtelen lehűlt, úgy éreztem, mintha vékony jégreteg vont volna be minket.

A rék valaha pórvérű harcosok voltak, akik elestek a nemesvérű hercegekkel és hercegnőkkel vívott csaták során. Mára csont és bőr maradt belőlük csupán, a lelküket pedig fogva tartják a hercegek, hercegnők és

Euros király. Vajon ez azt jelentette, hogy az egyikük itt van? A gondolatra kirázott a hideg.

– Nyisd ki a szemed! – utasított valakit Lord Samriel valahol a szobában.

Miért akarják, hogy kinyissuk a szemünket?

– Kik ezek? – Egy másik férfi szólalt meg. Alig lehetett hallani, de minden szavából hátborzongató hatalom áradt.

– Árvák. Kitagadottak, uram – recsegte a Gazda. – Néhányan az irgalmasoktól jöttek, má-mások csak úgy megjelentek. Nem is tudom, honnan kerültek ide, vagy hová tűnnek el innen. Egyikük sem szeráf, esküszöm.

Ezek szerint... azt hiszik, hogy *szeráf* van köztünk? Hát ezért nézik meg a szemünket. Keresik a jelet – a fényt a tekintetben, legalábbis valami ilyesmit hallottam róluk. De itt semmi ilyesmit nem fognak találni.

Reszketve hallgattam a következő percek felriadt sikkantásait és halk nyöszörgéseit. Összeszorítottam a szemem, és minden porcikámmal azt kívántam, hogy hagyjanak minket békén. Csak tűnjenek el innen!

A levegő közvetlenül felettünk rebhent meg, és magával hozta azt a mentás illatot. Grady megdermedt mellettem.

– Szemet kinyitni! – parancsolta Lord Samriel fentről.

Teljesen megfagytam, miközben Grady félig felült, és a testével és a takaróval védett engem. Megremegett a keze, amivel még mindig a karomat fogta, és ettől én is még jobban reszketni kezdtem. Grady mindig rettenthetetlenül nézett az idősebb gyerekekre is, és csak nevetett, amikor a törvény emberei a nyomába eredtek az utcán. Soha nem félt.

De most igen.

– Semmi – jelentette ki Lord Samriel nagyot sóhajtva. – És csak ennyien vannak?

A Gazda megköszöri a torkát.

– Igen, bi-biztos vagyok benne... Várjunk csak! – Lépései súlyosan és egyenetlenül dobbantak a padlón. – Emellett mindig ott lábatlankodik egy kisebb is. Egy lány, ráadásul elég furcsa az a kis taknyos – mondta, és megbökdöste a betakart lábamat. Elnyomtam egy halk nyikkanást. – Itt.

– Nem tudja, miről beszél – tagadta Grady. – Csak én vagyok itt.

– Figyelj a szádra, fiú! – figyelmeztette a Gazda.

Annyira összeharaptam a számat, hogy kiserkent a vérem.

– Inkább maga figyeljen a szájára! – vágott vissza Grady, mire a félelem újra a gyomromba mart. A Gazda nem szokta túrni a visszabeszélést. Ha túl vagyunk ezen, biztosan megbünteti. Alaposan, mint legutóbb.

Egyszer csak lerántották rólam a takarót. Jéggé fagyott a vér az ereimben. Grady úgy igazodott, hogy a testével eltakarjon, de hasztalanul. Tudták, hogy ott vagyok.

– Úgy tűnik, ketten osztoznak egy takarón. Ez egy lány. – A névtelen lord szünetet tartott. – Talán.

– Menj arrébb! – parancsolta Lord Samriel.

– Ő csak egy senki – mondta fogcsikorgatva Grady. Egész testében remegett.

– Mindenki valaki – felelte a másik nemesvérű.

Grady nem mozdult. Nehéz, türelmetlen sóhajt hallottam, majd hirtelen... *eltűnt*.

Pánik öntött el, és minden végtagom egyszerre reagált. Felpattantam, és vakon nyúltam Grady után a hirtelen jött, vakító fényben, ami előntötte a szobát. Felkiáltottam. Egy ré a derekánál fogva szorította a fiút. Vékony, szürke árnyak úsztak ki a ruhája alól, és Grady lába körül tekeregtek.

– Engedjen el! – sikoltotta Grady kapálózva, miközben hátrafogták. – Nem tettünk semmi rosszat! Engedjen...

– Csend legyen! – csattant fel Lord Samriel Grady és közém lépve. Hosszú, sápatag haja szinte fehér volt. Grady vállára tette a kezét.

Grady elnémult.

Melegbarna bőre fakó, szürke árnyalatba fordult, miközben tágra nyílt, üres szemmel rám meredt. Nem szólalt meg. Nem mozdult.

– Grady? – suttogtam fogvacogva.

Nem jött válasz. Pedig mindig válaszolt, de most olyan volt, mintha ott sem lett volna. Mint egy szobor, ami csak hasonlít rá.

Ujjak tekeredtek az állam köré. Az érintésre mintha áramütés futott volna végig a testemen. Libabőrös lett a karom, és hirtelen életre kelt a bőröm.

– Minden rendben – mondta a másik lord halkán, szinte gyengéden, miközben maga felé fordította az arcomat. – Nem esik bántódása a fiúnak.

– Azt majd meglátjuk – felelte Lord Samriel.

El akartam rántani az arcom, de nem sikerült. A névtelen nemesvérű erősen tartott. Gubancos, sötét tincseimen át a lordra meredtem. Sokkal

fiatalabbnak tűnt, mint gondoltam, mintha még csak a harmadik évtizedét taposta volna. Fekete ruhát viselt, aranybarna haja a válláig ért, az arca pedig a Szitok-öböl homokos partjainak színére emlékeztetett. Az arcvonásai érdekes szögeket zártak be, de a szeme...

A szeme külső sarka felfelé ívelt, mégis az írisze színe ragadta meg a figyelmemet. Soha nem láttam még ilyen színeket. Mindkét szemét kékek, zöldek és barnák pettyezték.

Ahogy meredten figyeltem, egyszer csak rájöttem, mire emlékeztetett. A rendház boltíves mennyezetére festett, kifakult alakokra. Minek is nevezte őket a priorissza? *Angyaloknak*. Egyszer hallottam, ahogyan a nemesvérieket is így hívta, akik örködnék a halandók és az egész világunk felett. De akik az árvaházba jöttek, azok nem védelmezőnek tűntek.

Inkább ragadozóknak.

Kivéve ezt a különös szeműt. Ő inkább...

– Mi a helyzet a lánnyal? – törte meg a csendet Lord Samriel.

A fiatal nemesvéri még mindig az államat tartotta. Nem válaszolt rögtön, csak engem nézett. Lassan ráeszméltem, hogy már nem is remegtek. A szívem megnyugodott.

Nem féltem tőle.

Ahogy akkor sem féltem, amikor először találkoztam Gradyvel, de nála *láttam*, hogy milyen ember volt. A megérzésem azt súgta, hogy Grady olyan jólelkű, amennyire csak egy ember jólelkű lehet. Amikor a nemesvéri szemébe néztem, semmit nem láttam, mégis *tudtam*, hogy biztonságban vagyok. Még akkor is, amikor kitágult a pupillája. Apró, fehér pontok jelentek meg a szemében. Mint a csillagok, és úgy fénylettek, hogy már semmi mást nem láttam. A szívem úgy vert, mint egy elszabadult kiscsikó. Ekkor végre megtörtént. Megnyíltak felé az érzékeim. *Semmit* nem láttam a szemében és az elméjében.

De *éreztem* valamit.

Figyelmeztetést.

Leszámolást.

Az eljövendő ígérését.

És ekkor már *tudtam*.

A lord elhúzódott, a pupillája visszazsugorodott a rendes méretére, a fehér pettyek pedig eltűntek.

– Nem – felelte, és a tekintete a karomra siklott, ami kilógott a túl bő ruhám alól. – Tiszta.

Azzal elengedte az államát.

Visszaeickéltem a takaró alá, és Grady felé fordultam. Még mindig mozdulatlanul, üresen lógott.

– Ké-kérem – suttogtam.

– Engedd el a fiút! – mondta a lord.

Lord Samriel sóhajtott egyet, majd elengedte, és Gradybe abban a pillanatban visszatért az élet. A sápadtság eltűnt a bőréről. Négykézláb át-másztam az összegyűrt takarón, és átöleltem a barátomat. Ahogy remegő testét tartottam, óvatosan a csillagszemű nemesvérű felé pillantottam.

Még mindig előttem guggolt, és rám meredt. A karomat nézte. Lord Samriel közben elhaladt mellette, és az ajtó felé indult. Belemarkoltam Grady vékony ruhájába.

– A karod – szólalt meg a nemesvérű, ezúttal annyira halkán, hogy abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán mozgott a szája. – Hogyan történt?

Fogalmam sem volt, hogy miért kérdezi, vagy hogy miért érdeklí. Volt annyi eszem, hogy ne mondjam el, hogy ki tette, de a Gazdára néztem, és biccentettem egyet.

A nemesvérű egy pillanatig még rajtam tartotta a tekintetét. Az ujját az ajkához emelte, ami egy halvány félmosolyra görbült, majd felállt.

A szoba újra elsötétedett, a súlyos csend visszatért, de már nem féltem.

Ekkor éles, rövid kiáltás hasított bele a sötétségbe, aminek hirtelen nedves, reccsenő hang vetett véget. Valami nehéz esett a padlóra. Össze-reztem a hangra.

Megint csend lett, de a súly egyszeriben kirepült a szobából, mintha maga a levegő sóhajtott volna fel megkönnyebbülten. A fali lámpások egymás után kigyúltak. A kandallóban pattogva, sziszegve fellángolt a tűz.

Az ajtó mellett a Gazda összetört, kicsavart teste hevert a saját vérében. Valaki felsikoltott. A tábori ágyak megnyikordultak, ahogyan a többiek kikecmeregtek, de én nem mozdultam. Az üres folyosó felé meredtem, és *tudtam*, hogy még találkozni fogok azzal a nemesvérű lordeval.

1. FEJEZET

– VAN EGY PERCED, LIS?

Felpillantottam. Éppen kamillát öröltem porrá Huntington báró teájához, amikor Naomi megállt a szobám ajtajánál. Már felöltözött az estéhez. A ruhája finom fátyolszövede teljesen átlátszó volt, csak az anyag ügyesen elhelyezett égszínkéék paneli takarták a testét ott, ahol kellett.

Archwood bárója mondhatni nem szokványos életet élt a legtöbb halandóhoz képest, de persze Claude nem is volt egyszerű halandó. Ő celeszt volt, halandó, aki egy pór- és egy nemesvérű ritka frigyéből származott. A celesztek születtek és öregedtek, ugyanúgy, mint a pórverűek. Huszonhat évesen Claude-nak esze ágában sem volt megházasodni. Helyette inkább több embernek is felkínálta a vonalmát. Ahogy a nemesverűek, ő is gyűjtött mindent, ami szép és egyedi. Botorság lett volna a báró bármelyik szeretőjéhez hasonlítani magunkat, Naomihoz pedig egyenesen nevetséges is lett volna.

Fénylő barna hajával és finom arcvonásaival lélegzetelállítóan szép volt.

Én viszont úgy néztem ki, mintha valaki mindenféle ember különböző vonásait illesztette volna össze az arcomon. Apró szám nem illett az ajkam természetes duzzadtságához. Túl kerek, túl nagy szemem szinte kitöltötte az arcomat, így sokkal ártatlanabbnak néztem ki, mint amilyen valójában voltam. Ez többször is jól jött már, amíg az utcán éltem, de szerintem inkább azokhoz az ijesztő babákhoz hasonlítottam, amiket a kirakatokban láttam, leszámítva az aranybarnaságomat, mert azok porcelánfehérek voltak.

A báró egyszer azt mondta nekem, hogy különös látvány vagyok, amolyan furcsán lenyűgöző. De ha ez nem is lett volna így, akkor is én lettem volna a kedvence, akit mindig közel tartott magához. Ennek nem volt semmi köze ahhoz, hogy vonzó vagyok-e.

A vállam megfeszült, ahogy felegyenesedtem a heverőn, és bólítottam. Az alsó ajkamba haraptam. Figyeltem, ahogy Naomi becsukja az ajtót, és áthalad a lakosztályom szalonján. A *saját* lakosztályom szalonján.

Egek, huszonnégy éves voltam ekkor, de már hat éve itt éltem! Elég régóta ahhoz, hogy ne döbbenjek meg a tudattól, hogy saját lakásom van, saját szobákkal, elektromossággal és meleg vízzel, ami rengeteg otthonból hiányzott a királyságban. Volt saját ágyam, igazi ágy, nem csak egy kupac takaró vagy egy bolhás szalmával kitömött matrac. Mégis, még mindig nem tudtam felfogni.

Naomira összpontosítottam. Szokatlanul viselkedett. Újra és újra összekulcsolta, majd leengedte a kezét. Ideges volt, pedig még soha nem láttam annak.

– Miben segíthetek? – kérdeztem, pedig sejtettem. Nem, pontosan *tudtam*, mit akar. Hogy miért olyan ideges.

– Azért jöttem... a nővéremről akartam beszélni veled – kezdte bizonytalanul, pedig Naomi soha nem volt bizonytalan. Kevés olyan bátor és merész embert hordott a hátán a föld, mint őt. – Laurelin gyengélkedik.

Összeszorult szívvel fordítottam vissza a tekintetemet az ölemben heverő tálkára, és a benne lévő sárgásbarna porra. Éppen ettől tartottam.

A nővére egy jómódú földesúrhoz ment feleségül, aki társadalmilag jóval felette állt. A házasságuk állítólag igaz szerelmen alapult. Az ilyen kijelentésekre általában csak gúnyosan felhorkantam, de ez esetben tényleg ez volt a helyzet. Laurelin ritkaságnak számított egy olyan világban, ahol a legtöbben érdekből, lehetőséget vagy biztonságot keresve házasodtak.

Mégis, mire jó a szerelem egyáltalán? Rajta sem segített sokat. Attól még a férje kitarzott amellet, hogy fiút akart, még akkor is, amikor Laurelin majdnem belehalt a legutóbbi szülésébe. Így tovább próbálkoztak, bármi áron.

A férje meg is kapta a fiút, Laurelint pedig láz gyötri, ami már olyan sok életet követelt a szülések után.

– Azt szeretném tudni, hogy a nővérem... – Naomi mély levegőt vett, és megfeszítette a vállát. – Felépül a nővérem?

– Úgy sejtem, nem a véleményem érdekel – feleltem, miközben a morszártörővel tovább öröltem a kamillahalmot. Enyhén gyümölcsös dohányillat terjengett. – Igaz?

– Valóban nem, kivéve, ha mellékesen orvos, esetleg szülésznő is vagy – jegyezte meg szárazon. – Tudni szeretném, milyen jövő vár rá.

Halkan kifújtam a levegőt.

– Nem kellene ilyet kérdezned.

– Tudom. – Naomi térdre ereszkedett mellettem, a ruhája szoknyarésze lágyan köré terült. – És azt is tudom, hogy a báró nem szereti, amikor valaki erre kér téged, de esküszöm, nem fogja megtudni.

Nem Calude miatt vonakodtam segíteni rajta, bár valóban nem szerettem, ha a látnoki képességeimet, az erős megérzéseimet mások szolgálatába állítottam. Attól félt, hogy kuruzslással, tiltott csontmágiával vádolnának engem. *Tudtam*, hogy a báró ettől tart, ahogyan azzal is tisztában voltam, hogy nem Archwood előljárói aggasztották. Mindegyikük a báró zsebében volt, és egyikük sem ment volna szembe egy nemesvérűvel, még a le származottjával sem. Valójában attól félt, hogy egy nála tehetősebb vagy hatalmasabb valaki ellopná tőle.

Azonban engem nem állíthatott meg sem a parancsa, hogy tartsam rejtve a képességeimet, sem a saját félelmem attól, hogy kuruzslónak titulálnak. Egyszerűen nem bírtam csukva tartani a számat, amikor *láttam* vagy *éreztem* valamit, és örült késztetést éreztem arra, hogy beszéljek róla. Mindig ugyanez volt, akárhol is éltünk Gradyvel, mielőtt Középföldre, Archwood városába értünk. Emiatt történt, hogy mindig boszorkánysággal vádoltak, és mindig menekülnünk kellett, hogy elkerüljük az akasztófát. A Claude-dal való találkozásomat is annak köszönhettem, hogy képtelen voltam a saját dolgommal foglalkozni.

Így ismertek meg a kastélyban és azon túl élők is: én voltam a nő, aki tudott dolgokat. Nem sok mindent, de éppen eleget.

Egyedül Naomi miatt nem akartam, hogy ezt kérdezze tőlem.

Amikor tizenhat évesen először megérkeztem Archwood kastélyba, Naomi már nagyjából tizenhárom hónapja itt élt. Ugyanannyi idő volt, mint Claude, csak pár évvel idősebb nálam, és okos is. Annyival

tapasztaltabb volt nálam a világ dolgait illetően, hogy nem is gondoltam, hogy valaha szóba állna velem.

De megtörtént.

Naomi lett az első... hm, barátom Grady-n kívülről.

Bármit megtennék érte.

Rettegtem, hogy összetöröm a szívét, és hogy elveszítem a barátságát, és azzal együtt azt az életet is, amit kikapartam magamnak Archwood-ban. Mert legtöbbször az emberek igazából nem akarják hallani a válaszokat, a jövőjük igazsága pedig sokszor pusztítóbb erejű, mint egy hazugság.

– Kérlek – suttogta Naomi. – Soha nem kértem még tőled ilyesmit, és... – Nagyot nyelt. – Nem is szívesen teszem, de annyira aggódom, Lis. Attól félek, itt fog hagyni minket.

Sötét szeme könnyektől csillogott. Nem bírtam elviselni.

– Biztos vagy benne?

– Persze!

– Most ezt mondd, de mi lesz, ha olyan választ kapsz, amitől tartasz? Mert ha az lesz, nem fogok hazudni neked. Az aggodalmad szívfájdalom-má válhat – figyelmeztettem.

– Tudom. Hidd el, tudom – esküdözött. Ragyogó, barna tincsei a vállára omlottak, ahogy felém hajolt. – Ezért nem kérdeztem meg rögtön, amikor megtudtam, hogy lázas.

Az ajkamba haraptam, és még szorosabban markoltam a mozsarat.

– Nem neheztelek majd rád – mondta halkán. – Bármi is lesz a válasz, nem foglak téged hibáztatni.

– Megígéred?

– Természetesen – felelte.

– Rendben – mondtam, és reméltem, hogy igazat szól. Naomi zárkózott volt, róla nem lehetett olyan könnyen leolvasni a gondolatait és a szándékait, mint oly sok emberről.

De ha akartam volna, beférkőzhettem volna az elméjébe, hogy kiderítsem, igazat mondott-e. Csak annyit kellett tennem, hogy megnyissam előtte az érzékeimet, és engedjem, hogy életre keljen a kapcsolat kettőnk között. De nem szoktam így tenni, már ha meg bírom állni. Ilyenkor úgy éreztem, mintha kéretlenül megszállnám a másikat. Erőszakot tennék rajta. Persze ettől még megtettem, ha előnyöm származott belőle.

Ezt az apróságot félretettem, beszívtam a kamillaillatú levegőt, és letettem a tálat az asztalkára.

– Add ide a kezéd!

Naomi azonnal emelte a kezét. Nem tévovázott, én azonban igen, mert ritkán fordult elő, hogy ha megérintettem valakinek a bőrét, ne lássam rögtön a szándékait, vagy akár a jövőjét is.

Csak úgy tudtam megérinteni egy másik pórvérűt, ha eltompítottam az érzékeimet, általában alkohol vagy más szer segítségével. Ez azonban minden mást is eltompított bennem, és nem is tartott túl sokáig a hatás, így valójában nem volt különösebben értelme.

A keze köré fontam a kezemet. Szerettem volna legalább egy rövid pillanatig csak élvezni az érzést. A legtöbb ember fel sem fogta, mekkora különbség van aközött, ha megérintek valakit, vagy ha engem érintenek meg. De ez nem rólam szólt. Nem élvezhettem ki ezt a másodpercet, mert minél tovább tartottam Naomi kezét, annál félőbb volt, hogy meglátnék róla valami olyasmit, amit nem akarná, hogy tudjak. Dúdolhattam, gondolkodhattam magamban bármennyit, az sem állíthatott volna meg.

Elcsendesítettem az elmémet, megnyitottam az érzékeimet, majd behunytam a szemem. Eltelt egy másodperc, még egy, és egyszer csak bizsergés robbant ki a lapockacsontjaim között, és terjedni kezdett a tarkóm felé. A lelki szemeim sötétségében homályosan megjelent előttem Naomi arca, de ezt kizártam.

– Tedd fel újra a kérdést – utasítottam, mert ez segíteni szokott, hogy csak arra koncentráljak, amit ő tudni akar, és ne minden másra, ami közben alakot ölt és szavakká formálódik.

– Kigyógyul Laurelin a lázból? – kérdezte Naomi alig hallhatóan.

Csend volt az elmémben, majd meghallottam valamit, mintha saját magam suttogtam volna.

Meg fog gyógyulni.

Megkönnyebbülés futott át rajtam, de a bőrömön jeges borzongást éreztem. A hang tovább suttozott. Elengedtem Naomi kezét, és kinyitottam a szemem.

Naomi megdermedve várt, keze még mindig a levegőben.

– Mit láttál?

– El fog múlni a láza – feleltem.

Óvatosan nyelt egyet.

– Valóban?

– Igen – mosolyodtam el, bár kicsit merevre sikerült.

– Ó, hála az isteneknek – súgta, és az ujjait az ajkához szorította. – Köszönöm!

A mosolyomat immár fintornak éreztem, így elfordultam. Megköszö-
rültem a torkomat, és felvettem a tálat. Alig éreztem a kerámia hűvösét.

– Claude megint rosszul alszik? – kérdezte Naomi kicsit később.
A hangja könnyebb volt, mint amikor belépett a szobába.

Hálás voltam a témaváltásért.

– Szeretné kipihenni magát a Lakomára – bólintottam.

Naomi szemöldöke felszaladt a homlokán.

– A Lakomáig még hetek vannak hátra, legalább egy hónap.

Felpillantottam a lányra.

– Szeretné *rendesen* kipihenni magát.

Naomi felhorkant.

– Biztosan nagyon izgatott miatta. – Háthadólt, és a vékony ezüst nyak-
láncán függő zafírral játszadozott. Mindig ezt hordta. – És te? Te is izga-
tott vagy?

Megvontam a vállam, a gyomrom pedig kicsit összeszorult.

– Nem nagyon gondoltam még erre.

– De ez lesz az első Lakomád, igaz?

– Bizony.

Ez volt az első év, amikor jogosult lettem a részvételre, mivel legalább
huszonkét évesnek vagy házasnak kellett lenni hozzá. Nem láttam ennek
sok értelmét, de a nemesvérűek és Euros király hozta meg a szabályokat,
nem én.

– Pompás... esemény lesz – mondta lassan Naomi.

Kuncogtam egyet. Hallottam róla történeteket.

Még jobban felém dőlt, és lehalkította a hangját.

– És mondd... a *mulatságokon* is részt veszel majd?

– Mulatságok! – nevettem fel. – Micsoda visszafogott megnevezés.

Naomi elvigyorodott.

– Miért, te minek neveznéd?

– Mondjuk, orgiának.

Hátravetett fejfel kacagni kezdett. Csengő, ragályos hang volt. Naomi kacaja volt a legjobb, nekem is mindig nevetnem kellett tőle.

– De hát nem is ez történik – felelte.

– Tényleg? – kérdeztem szárazon.

Naomi tettetett ártatlansággal nézett rám, ami egészen lenyűgöző teljesítmény volt, tekintve, hogy mennyire nem lehetett őt ártatlannak nevezni.

– A Lakoma remek alkalom arra, hogy a nemesvérék megerősítsék a pórvéreik szolgálata iránti elkötelezettségüket. Megosztják velük gazdag ételleiket és italaikat. – Szépen felmondta a leckét, ahogyan bármely priorissza tenné, miközben kezét illedelmesen összefonta az ölében. – Előfordul, hogy túl bőven folyik a nedű, és ilyenkor a nemesvérék jelenlétéből adódóan bizonyos *tevékenységek* is megtörténhetnek. Ennyi az egész.

– Hát persze, megerősítik a pórvéreik iránti elkötelezettségüket – ismételttem el enyhe szarkazmussal. A nemesvérék legmagasabb köréről beszélt, a Deminyenekről.

Állítólag a Deminyenek teljes alakjukban születtek meg, amikor kiemelkedtek a földből. Kortalanok voltak, és befolyásolni tudták az elemeket és mások elméjét. Egyesek közülük a nemesvéri rang lordjai és úrnői voltak, de nem ők bírtak a legnagyobb hatalommal. A király mellett a Caelum hat területe felett uralkodó hercegek és hercegnők ereje a legfélelmetesebb. Különböző alakokat tudtak felvenni, egyetlen csuklómozdulattal tájékozó áradatot varázsoltak a folyókból, és képesek voltak rabul ejteni a pórvéreik lelkét. Belőlük lettek azok a rémisztő lények, a rék.

A Deminyenekről nem lehetett sokat tudni, csak Euros király volt ismert. Sőt, Primvera hercegen, Raineren kívül a nevüket sem tudtuk. Egyetlenegyőről hallottunk csak, jellemzően pletykákat. Vytrus hercege volt az, Északföld ura. Ő volt a legrettegettebb. Ő volt a kéz, aki véghez vitte a király haragját.

Majdnem felnevettem. A nemesvérék a birodalom őrzői, de nem igazán értettem, hogyan szolgálnak minket. Még ha olyanok is voltak, mint egy főbérő, aki csak akkor jelent meg, amikor fizetni kellett a lakbért, a nemesvérék irányították a pórvéreik teljes életét: hogy ki járhatott iskolába, vagy hogy kinek lehetett földje vagy vállalkozása.

Szerintem a Lakoma inkább azt a célt szolgálta, hogy a nemesvérék megkapják, amit akartak. Az élvezetek, amikben részünk lehetett a

Lakoma alatt, az ételek és egymás habzsolása ugyanúgy jóllakatta a nemesvéréket is. Megerősödtek tőle. A mi gyönyöreink őket éltették. Ez volt az életerejük forrása. Értük történt, nem értünk.

Olyan sok módon tudták volna bizonyítani, hogy törődnek velünk, a pórvérűekkel. Például ha ételt osztottak volna a rászorulóknak. Rengegen éheztek, vagy vért izzadva gürcöltek a bányákban, vagy vadászaton tették kockára az életüket azért, hogy a családjukat etessék, miközben az arisztokrácia, azaz a nemesvérűek és a pórvérűek leggazdagabbjai csak egyre tehetősebbek, a szegények pedig egyre nincstelenebbek lettek. Mindig is így volt ez, és örökké így is marad, akármennyi pór is lázadt fel. A nemesvérűek inkább minden évben egyszer osztottak ennivalót, akkor, amikor a nagy része kárba ment, mialatt mindenki azokkal a bizonyos *tevékenységekkel* volt elfoglalva.

De mindebből egy szót sem mondtam ki hangosan.

Lehet, hogy néha meggondolatlanul viselkedtem, de bolond azért nem voltam.

– Tudod, nem mindegyikük olyan szörnyű alak ám – jegyezte meg Naomi egy pillanattal később. – Mármint a nemesvérűek. Ismerek néhány lordot és úrnőt, akik közbeléptek, és segítettek a rászorulókon, a primveraiak pedig kedvesek és törődőek. Szerintem többen vannak, akik ilyenek, mint akik nem.

Hirtelen eszembe jutott az én nemesvérűm. A névtelen lord, aki az államat tartotta, és megkérdezte, hogyan sebesült meg a karom. Nem is tudom, miért gondoltam rá az enyémként. Nyilvánvalóan nem volt az. Egy nemesvérű végigdughatta akár az egész pórnépet is, néhány pórt akár a sajátjának is tarthatott, de ő maga soha nem lesz egy póré. Pusztán arról volt szó, hogy nem tudtam a nevét, és furcsa szokásként így maradt bennem azután a bizonyos éjszaka után.

Őszintén szólva kétlem, hogy az a nemesvérű lord valaha felfogta volna, hogy aznap este megmentette Grady életét. A Gazda megbüntette volna amiatt, ahogyan visszabeszélt neki egy nemesvérű előtt. Túl sokan voltak, akik nem éltek túl a Gazda büntetéseit.

A gyomrom szökkent egyet, mint mindig, amikor a nemesvérűmre gondoltam. *Tudtam*, hogy látni fogom még.

Ez persze még váratott magára. Mindig, amikor eszembe jutott, a félelem és az izgatott várakozás érthetetlen elegye fogott el.

De talán Naominak igaza van, és sokan közülük pontosan azok, aminek állították magukat. A birodalom őrzői. Archwood részben a primveraiak miatt virágzott, akik a birtokot övező erdőn túl, a nemesvérűek udvarában éltek, és az én nemesvérűm tényleg megbüntette a Gazdát. Igaz, meglehetősen kegyetlenül, így nem biztos, hogy ő jó példa a kedves, törődő nemesvérűekre.

– Mit gondolsz, szerinted Deminyenek is lesznek a Lakomán? – kérdeztem.

– Néhányan el szoktak jönni, igen. – Összehúzta a szemöldökét. – Látam már egy-két lordot. Remélem, idén is ellátogatnak.

Elgondolkodva forgattam a mozsártörőt az ujjaim között, majd Naomira néztem.

A lány sokatmondó mosolyra húzta a száját, miközben ezüstláncát az ujjára tekerte.

– Egy nemesvérűvel soha nincs szükség a Hosszú éjszakára – tette hozzá. Arra a porra utalt, amit a trombitavirág magjából készítettek. Ez a hatásos gyógynövény a megfelelő adagban fogyasztva úgy eltompította az embert, hogy sok mindenre nem emlékezett utána. – Ők egészen kellemes társaság.

Felszaladt a szemöldököm.

– Mi az? – kiáltott fel újabb testes, rekedtes nevetéssel. – Tudtad, hogy a nemesvérűek orgazmusa akár órákon át is tarthat? Több *órán* át!

– Hallottam róla.

Nem tudtam, mennyi igaz ebből, de egy órákon át tartó orgazmus meglehetősen... hevesnek hangzott. Talán kicsit fájdalmasnak is.

Naomi felém kapta a tekintetét.

– Meg tudsz érinteni egy nemesvérűt anélkül, hogy... megtudnál dolgokat?

– Nem vagyok benne biztos. – Claude-ra, majd az én nemesvérűmre gondoltam. – Celeszteket egy kis ideig igen, de még soha nem érintettem meg nemesvérűt, és ha eddig bármikor velük kapcsolatban kérdeztek, semmit nem érzéltem. Szóval, nem tudom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nos, ezt megéri kideríteni – kacsintott rám.

Felnevettem, és megcsóváltam a fejem.

Naomi rám vigyorgott.

– Most mennem kell. Allyson mostanában szét van esve – mondta. Allyson nemrég érkezett a kastélyba. – Segítenem kell neki, hogy összeszedje magát.

– Sok sikert hozzá!

Naomi nevetve felállt, a fátolyszövet meglebbent a lábfeje körül. Az ajtó felé indult, majd megállt.

– Köszönöm, Lis.

– Mit? – kérdeztem homlokráncolva.

– Hogy válaszoltál – felelte.

Nem tudtam, mit mondjak erre. Csak néztem, hogy kimegy a szobámból. Nem akartam, hogy megköszönje.

Összeroskadva pillantottam a fejem felett lassan köröző ventilátor felé. Nem hazudtam Naominak. A testvére túl fogja élni a lázat, de a látomásom itt nem ért véget. Tovább suttogott nekem, és elmondta, hogy a halál még mindig körülengi Laurelint. Hogy hogyan és miért, azt nem akartam megtudni, de volt egy olyan érzésem, hogy nem éri meg a Lakoma végét. A megérzéseim pedig ritkán tévedtek.